

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Pauli Segneri E Societate Jesu Qvadraginta Sermones

Segneri, Paolo

Dilingae, 1693

Themata. Seu Argumenta Sermonum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52496)

THEMATA.

SEU ARGUMENTA SERMONUM.

SERMO I.

In die Cinerum.

Demonstratur summa illorum temeritas, qui cum sciant, se esse mortales omni temporis momento, nihilominus tamen peccati mortalis conscii vivunt, & eidem inhærent vel ad momentum.

SERMO II.

Die Jovis post Cineres.

Ostenditur, quàm Deus longè fidelior Amicus sit, quàm homines.

SERMO III.

Die Veneris post Cineres.

Quisquis offensus veniam negat, rationum momentis convincitur & divinis & humanis, illam dandam esse, nisi stultus malit sibi ipsi nocere amplius, quàm inimico suo.

SERMO IV.

Primâ Dominicâ Quadragesimæ.

Ostenditur etiam inter Christianos Catholicos paucos esse, qui famem habeant Verbi DEI, unde non amplius mirum videri debeat, etiam inter ipsos Christianos, paucos salvari.

SERMO V.

Die Lunæ post primam Dominicam.

Distinctè explicatur horrenda confusio, quàm in extremo die Judicii ex-

perietur peccator, in ruborem datus, toto mundo præsentè.

SERMO VI.

Die Martis post primam Dominicam.

Quanta sit peccatoris, quamque summa stultitia, sese contra DEUM opponere.

SERMO VII.

Die Mercurii post primam Dominicam.

Deploratur luctuosa plurium sociordia, in negotio salutis æternæ.

SERMO VIII.

Die Jovis post primam Dominicam.

Animantur pii, ut animosè vincant respectus humanos sanctâ quadam impudentiâ.

SERMO IX.

Die Veneris post primam Dominicam.

Orator partes legati ex altero mundo assumit, & perorat in favorem animarum in flammis purgantibus.

SERMO X.

Dominicâ secundâ Quadragesimæ.

Ad Paradisi amorem excitandum inter fideles, non aliud ipsis pro debili nostra capacitate repræsentatur, quàm primus animæ beatæ ingressus in gloriam.

)()(3

SER-

SERMO XI.

Die Lune post secundam Dominicam.

Error eximitur temerariis illis, qui pœnitentiam usque in mortis articulum differunt, ne ullus illorum tandem numerari debeat inter peccatores delusos.

SERMO XII.

Die Martis post secundam Dominicam.

Ostenditur, quanti momenti sit, ut ille, qui peccator esse perseverat, saltem modestus peccator sit.

SERMO XIII.

Die Mercurii post secundam Dominicam.

Detestabilis esse ostenditur ille amor, quo quidam Domum & familiam suam complectuntur, quam volunt potentem & divitem facere, mediis iniquis, cum amor iste, si tamen amor est, crudelis vocandus sit.

SERMO XIV.

Die Jovis post secundam Dominicam.

Visitato Inferni carcere, non invenitur tantas inter pœnas, ullum solatium, unde concluditur, merito fugiendum esse locum illum, in quo nil est, nisi purum malum.

SERMO XV.

Die Veneris post secundam Dominicam.

Ex calamitatibus nostri temporis & ætatis, quibus à DEO asperrimè flagellati sumus, omnis incredulus confunditur, doceturque, si minis Divinis fidem porro negare pergat, etiam ipsi fulmen expectandum.

SERMO XVI.

Dominicâ tertiâ Quadragesimæ.

Deridetur illius conversio, qui peccatum vult relinquere, nec tamen fugere occasiones. Hæc enim est conversio mendax.

SERMO XVII.

Die Lune post tertiam Dominicam.

Monstruosa illorum & exotica ingratitude admirationem meretur, qui non horrent Divina beneficia, malefactis rependere.

SERMO XVIII.

Die Martis post tertiam Dominicam.

Eliditur prætextus ille inanis eorum, qui dicunt, correctionem proximi sibi non incumbere, cum non sint ad id obligati, atque unâ scribuntur milites generosi, qui Christum adjuvent in sua expeditione.

SERMO XIX.

Die Mercurii post tertiam Dominicam.

Explicantur Detractori & maledico, tria grandia damna, quæ eodem tempore infert illis, quibus detrahit, illis, cum quibus detrahit, & sibi ipsi detractori unâque exhibetur, melius ipsi esse, non obloqui, sed tacere.

SERMO XX.

Die Jovis post tertiam Dominicam.

Ad reportandam victoriam compendiosam simul ab omnibus fidei & Religionis nostræ inimicis, omnes ad id solum concedendum adiguntur, virtute solius luminis naturalis, hanc pro-

Themata seu Argumenta Sermonum.

propositionem credere: *Christus est DEUS.*

SERMO XXI.

Die Veneris post tertiam Dominicam.

Unicuique salutis suæ verè studio ostenditur, opportunitatem salutis debere in tempore suo, capillis arripi, hoc est, res modicas non esse negligendas.

SERMO XXII.

Dominicâ quartâ Quadragesimæ.

Causa pauperum penes divites agitur, qui nec superflua quidem bonorum suorum ipsis elargiri volunt.

SERMO XXIII.

Die Luna post quartam Dominicam.

Ad pravam illam consuetudinem extirpandam, eorum, qui in Templis absque religione & respectu versantur, ostenditur, quàm grave delictum sit, quod à Christo Principe propriâ manu punitum est.

SERMO XXIV.

Die Martis post quartam Dominicam.

Docetur peccatorem non debere judicari secundum formam externam, cum nunquam in illo vultus cordi respondere possit.

SERMO XXV.

Die Mercurii post quartam Dominicam.

Infelix eorum fœcunditas ostenditur, qui non agnoscunt, quantæ obligationis sit filium habere, aut si agnoscunt, debito suo non satisfaciunt.

SERMO XXVI.

Die Jovis post quartam Dominicam.

Animantur Iusti, ut mortem, quacunque horâ adventantem læti excipiant, illiusque memoriâ, & monitis fructum faciant, illam in actionibus omnibus in Consiliariam adlegendam.

SERMO XXVII.

Die Veneris post quartam Dominicam.

Manifestatur tribulatis ad eorum solatium, adversa à DEO immissa nil aliud esse, quàm purum amorem sub odii schemate personatum.

SERMO XXVIII.

Dominicâ Passionis.

Illachrimatur Orator immensæ illorum stupiditati, qui, cum peccati mortalis se reos sciant, adhuc rident.

SERMO XXIX.

Die Luna post Dominicam Passionis.

Ad liberandos bonos ab inquietudine, quam identidem ab impiis patiuntur, ostenditur istis, quàm inexcusabiles sint, & juxta insani, dum, cum ipsi mali sint, pati non possunt, alios esse bonos.

SERMO XXX.

Die Martis post Dominicam Passionis.

Manifestatur mundi amatoribus, mundum Traditorem esse, & omnium pessimum.

SERMO XXXI.

Die Mercurii post Dominicam Passionis.

Inter tempestates, quas in cordibus excitat mysterium tremendum humanæ

næ

Themata seu Argumenta Sermonum.

ae Prædestinationis invitantur Auditores, ut anchoram suam in hoc solo portu figant. *Neminem damnari, nisi qui sponte velit.*

SERMO XXXII.

Die Jovis post Dominicam Passionis.

Qui cum sancta Maria Magdalena à peccato vult resurgere, animatur hac maximi momenti veritate, nullum, quantumvis gravissimum peccatorem esse, qui, si modò velit, non possit ad magnam sanctitatem pertingere.

SERMO XXXIII.

Die Veneris post Dominicam Passionis.

Ad confusionem eorum Pseudo-politicorum, qui ætate nostra tot animas pervertunt, ostenditur, nihil utile esse, quod honestum non est, atque ideo graviter decipi illum, qui sibi persuadet, ad hoc, ut felix sit, multum juvare, esse impium.

SERMO XXXIV.

Dominica Palmarum.

Posteaquam plenè probatum est, meritissimo Christum in triumpho suo titulum mansueti assumpsisse, tandem illatione minimè expectatâ inferitur: quàm grande malum peccatum sit.

SERMO XXXV.

Die Veneris sanctâ.

Ut condigna æstimatio fiat eorum, quæ Christus nostri amore pati dignus est, ostenditur, in toto terrarum

orbe nunquam, fuisse dolorem, qui cum Christi dolore comparari possit.

SERMO XXXVI.

Die solenni Paschatis.

Ut omnes in spem beatæ Resurrectionis aimentur, ostenditur, quàm conveniens sit in paradiso & animam, & corpus unâ præmiari & gaudere.

SERMO XXXVII.

Die Lune post Pascha.

Timet Orator, ne Auditores jam è peccato resuscitati, iterum in illud relabantur, atque hunc relapsus impedire conatur.

SERMO XXXVIII.

Die Martis post Pascha.

Ad animandos Christianos ad vitam spiritualement, eisdem persuadetur, non esse asperam & ingratam, qualis apparet, sed voluptem & jucundam.

SERMO XXXIX.

In Festo S. Josephi.

Ex eo, quod inter omnes homines Divus Josephus Virgini in Sponsum assignatus sit, colligitur, quantum gradum & gratiæ, & gloriæ verissimiliter in Cælis obtineat.

SERMO XL.

In Festo Beatissimæ Virginis ab Angelo salutatæ.

Indagatur, quousque Christus sibi in Virgine ejusque anima complacuerit, & ex hoc deducitur, unumquemque ad illam, non quidem principale, primum tamen debere refugium habere.

S E R.